

DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET-DELFTSCH STUDENTENCORPS

WND. HOOFDREDACTEUR: N. L. PRAK — GRIFFIER: F. P. VAN GRONINGEN.
 REDACTEUREN: G. ALBERDA, A. D. KROESE, B. H. OUDKERK, C. F. MEESTERS, W. E. RÖELL.
 VERSCHIJNT WEKELIJKS BEHALVE IN DE VACANTIES. — DE JAARGANG LOOPT VAN SEPTEMBER—
 SEPTEMBER. — ABONNEMENT VOOR NIET-LEDEN V/H D.S.C. f 8.— PER JAAR. — LOSSE NUMMERS f 0.35
 ADVERTENTIEN: PER VAK f 8.— (1/24 PAGINA). REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62
 UITGAVE: DELFTSCHE UITGEVERS MAATSCHAPPIJ — ADMINISTRATIE: OUDE DELFT 95
 20 JAARGANG 13 FEBRUARI 1948 6 BLZ. No. 15

De nacht valt over 't woud,
 Het wordt den leeuw benauwd
 Om 't hart en koud
 Hokken in 't lege hol
 De Ekster en de Schol.
 't Gemoed vol weezin
 Vlucht de Leeuw het Oostin.

Een onbesproken cherubijn.
 Hoe zoet is toch zijn lopen
 Hoe zoet is toch zijn gaan
 Hoe lieflijk zijn zijn woorden
 Hoe hoog is toch zijn baan.

Daar komen nieuwe dieren
 Het gouden hek ontsieren
 Als groene populieren
 Hazige en florige
 Botte en gorige
 Zoergezichten
 deden de linten zwichten,
 waarop ze hun blikken richtten.

Bierend voor de koeling
 Boerend na de spoeling
 Borend door de glazen
 Barend het woord der Hazen.

Regenworm
 uitgepierd, volgebied.
 Met grijs om bleke borst
 tracht hij de korst
 van 't Spaanse vuil
 nu weg te bikken
 met blauwe fikken
 van tikje hier en kneepje daar.

O, maar mannen hoor, es
 Wist u al wie Floor is
 Zijn verleden ligt in 't duister
 En met gefluister
 Tracht hij nu te stijgen tot de luister
 Van een Goof.

Daar komt een kleine man
 Een hele kleine man
 Zo'n doodgewone man
 Met een rooie Lagablazer an.
 Zo'n man, die niets verdragen kan.
 Loopt achter Tideman
 Zo'n onbekende
 Nooit erkende
 Machteloze man.

In Phoenix woning
 Welk een vertoning
 Ook een boeienkoning
 Godbeter
 Nog een Peter.

Een gedrocht uit woeste dagen
 Wordt het toneel opgedragen
 Zie de woeste kop
 Het apenhaar erop
 De vervaarlijke tanden
 De kolossale handen
 De maagdelijke borsten
 De vingers als worsten
 Tomeloze vlerk
 Uit Lagatijdperk
 Een huid als een walrus
 heeft deze Kabaler
 Een echte Soerosaurus
 Of Neandertaler.

Mijnheer de Waarnemend Hoofdredacteur,

Wat deed het mij genoeg ook U onder de aanwezigen bij de viering van het XIVE lustrum van de Studenten Caroussel Vereniging te Delft te mogen opmerken. Wellicht zal het ook U opgevallen zijn, hoe wij beiden tijdens het diner op de bovenzaal, juist symmetrisch waren gezeten aan de, geheel in stijl, in hoefijzervorm opgestelde tafel. (As van symmetrie door de president loodrecht op de officiële tafel). Het was misschien door de grote afstand, die ons scheidde, door de uitgebreidheid van deze tafel, dat ik de indruk kreeg dat U, evenals ik, incognito aanwezig was. Nu verwonderde mij dit van een vertegenwoordiger van de pers niet in het minst, en mijn aanvankelijke verbazing over mijn eigen opgelegde incognito ging al spoedig in grote vreugde over toen ik tot de ontdekking kwam, dat het XXe lustrum van het Delftsch Studenten Corps bij een dergelijk elite gezelschap als dat der Caroussel Vereniging dermate vanzelfsprekend is geworden, dat het niet meer ter sprake behoeft te komen.

Ik heb me dan ook buitengewoon goed geamuseerd, Mijnheer de Waarnemend Hoofdredacteur, doch dat ik me niet zo uitbundig heb geuit als een aantal gewone (gemiddelde- om met Baarman te spreken) Carousselliden aan het onderende van de tafel, wordt misschien veroorzaakt door een kleinigheid, waarvoor ik gaarne enige plaatsruimte in Uw, naar ik verwacht veel gelezen, blad ter beschikking zou zien gesteld, waarmee ik dit paardengevijg tot U zal beëindigen, om mij te kunnen richten tot

Mijnheer de President van de Studenten Caroussel Vereniging te Delft:

Met steeds groeiende bewondering heb ik geluisterd naar de woorden die de lange rij van gouden en gewone sprekers tijdens het diner ter gelegenheid van het XIVE lustrum van Uw vereniging naar voren heeft gebracht. Eveneens met groeiende bewondering heb ik gehoord hoe U deze sprekers heeft ingeleid en beantwoord, echter ook met verwondering. Tot mijn grote spijt heeft namelijk geen dezer paardenliefhebbers een ogenblik aandacht en een dronk gewijd aan het dierbare dier dat ons daar allen samen bracht: het paard.

Ik begrijp heel goed, dat U naast al die officiële sprekers niet ook nog een gewoon Caroussellid het woord kon verlenen, en bescheidenheid belette mij U erom te vragen, terwijl ik bovendien verwachtte, dat U in Uw slotwoord het paard niet zou vergeten.

Mijn verbazing steeg echter tot een lichte verontwaardiging, mijnheer de President, toen U niet onmiddellijk reageerde op de woorden van de vertegenwoordiger van de onderverenigingen van het Delftsch Studenten Corps, wiens ruiterslijke bedoelingen ik niet in twijfel zou willen trekken, maar wiens kennis van de ruitersport toch zeer miniem moet zijn, daar hij het paard met de mens wilde vergelijken.

Mijnheer de President, dit is bij de beesten af, en vanaf deze plaats protesteer ik dan ook heftig tegen deze belediging het paard aangedaan. Ter rehabilitatie van dit edele dier wil ik dan ook tot slot hierbij verklaren, dat ik daarom het XXe Lustrum van het Delftsch Studenten Corps met zoveel vertrouwen tegemoet zie, daar het paard er zo'n belangrijke rol in zal vervullen.

U Mijnheer de Waarnemend Hoofdredacteur ten zeerste dankend voor Uw welwillendheid, verblijf ik met gevoelens van de meeste hoogachting, namens de Lustrumcommissie, van U,

de dienstvaardige,
G. C. WILLEUMIER.

Mijnheer de Waarnemend Hoofdredacteur,

Wat waren we allemaal blij! U was er en de Lustrumcommissie 1948 was ook vertegenwoordigd! En wat was het heerlijk, dat Mijnheer Willeumier begreep — verbazing is de moeder van kennis —, dat men in sommige gevallen niet over het LUSTRUM spreekt! Vooral, Mijnheer de Waarnemend Hoofdredacteur, als de thesaurier er bij is. En U ziet: dat heeft den Heer Willeumier zo blijde gemaakt, dat hij het in de krant zet.

Mijnheer de Waarnemend Hoofdredacteur, dat moest meer gebeuren. In de krant staan zo vaak en zo veel en te veel van die nare dingen, dat dit van het lid van de Lustrumcommissie 1948 een bijzonder aardig idee is geweest. Het Lustrum zal, U zult het met mij eens zijn, met meer gerustheid tegemoet worden gezien, als Mijnheer Willeumier meer van die heugenisbrengende ideeën heeft. Toch, Mijnheer de Waarnemend Hoofdredacteur, moge ik U verzoeken mij toe te staan ook nog enkele zinnen te richten tot het lid van de Lustrumcommissie 1948.

Mijnheer Willeumier,

Dat U den Waarnemend Hoofdredacteur met een pers vergelijkt en paardengevijg tot hem richt, is gewoon gewoon, neen, gemiddeld van U, maar dat U niet gemerkt hebt, dat Het Paard wél aanwezig was, en dus zeer zeker door den President van de Studenten Caroussel Vereniging te Delft niet vergeten kan zijn, dat is betreurenswaardig! Het Paard en Het Lustrum zijn van-zelf-sprekend geworden voor het elite-gezelschap van de Carousselvereniging, Mijnheer het Lid van de Lustrumcommissie 1948!

Uw lichte verontwaardiging — nu kind van de verbazing —, Mijnheer Willeumier, zou ik gaarne weer tot Uw vroegere blijdschap doen veranderen, door op te merken, dat mensen het Paard niet kunnen beledigen.

Maar, Mijnheer het lid van de Lustrumcommissie 1948, U maakt zeker een paardegrapje, als U zegt, dat het Paard zo'n belangrijke rol in het XXe Lustrum van het Delftsch Studenten Corps zal vervullen. Een grapje dat U duur te staan zal komen! (Wie is nu het kind van de rekening? . . . : Baarman!)

Toch, Mijnheer de Thesaurier van de Lustrumcommissie 1948, met U ben ik blij, dat allen naar het Concours Hippique zullen komen, ongedwongen, als eerste „ding“ van het Lustrum met dames, (Baarman laat U niet „schrappen“) om daarna dankbaar te zijn voor wat ons Paard voor Het Lustrum deed.

Mijnheer de Waarnemend Hoofdredacteur, vergeet Uw eventuele boosheid op Mijnheer Willeumier, want we moeten (hem) sparen voor het Lustrum. Aanvaardt mijn dankbaarheid voor de verleende plaatsruimte in Uw uitgelezen blad, terwijl ik de eer heb van U te zijn, onverminderd mijne gevoelens van de meeste hoogachting,

voor den President van de Studenten
Caroussel Vereniging te Delft
de dienstvaardige,
G. J. DE WOLF, Secretaris.

Let welletje

Uit den Delftschen Courant

Dingsdag den 30 Maart 1847.

Den 26 Maart zijn van Gorinchem eenige huisgezinnen vertrokken, alsmede uit den omtrek dier stad, zich naar Rotterdam begevende, om zich aldaar in te schepen naar Noord-Amerika. Men verneemt tevens met genoegen, dat de heer Welle, vóór zijn vertrek, het drieledig geheim van zoute bolletjes, beschuiten en krentekoeken, op zijne manier te bakken, aan zijnen stadgenoot den heer Koutenberg Smits, broodbakker aan de Arkelpoort aldaar, kosteloos heeft afgestaan.

UIT 'T ROODE KAMERDE

De Senaat van het Delftsch Studenten Corps,

kennis genomen hebbende van een, door het vereiste aantal Leden ondertekend en binnen den door de Wet gestelde termijn ingediend verzoek om recht te spreken inzake een vermeende overtreding van art. 19, Hst. IX van de Wet van het Delftsch Studenten Corps — hier verder aan te halen als „de Wet” —;

gedaagd en gehoord hebbende voor zijn vergadering van 26 Januari 1948 het Bestuur van de Delftsche Studenten Sociëteit „Phoenix”, aangeklaagd van bovenvermelde overtreding;

geconstateerd en onderzocht hebbende alle de motieven en argumenten, op grond van dewelke genoemd Bestuur goed gevonden heeft te handelen met betrekking tot de verkiezing voor de functies van President en twee Commissarissen in dit Bestuur;

overwegende,

dat een candidaatstelling gedurende twee weken voor het Bestuur ener Corpsvereniging onwedersprekelijk vooraf dient te gaan aan het moment van verkozen zijn, als bedoeld in art. 1 en vlgg. van Hst. IX van de Wet;

dat bovenbedoelde candidaatstelling door het Bestuur van de Sociëteit „Phoenix”, begonnen zijnde op de 8ste Januari 1948 en geëindigd op de 22ste dier maand, ten duidelijkste in strijd is geweest met art. 19, Hst. IX van de Wet, waar geen verkiezing toegelaten wordt, binnen den tijd van een week voor of na de vacaties der Technische Hoogeschool te Delft;

dat derhalve deze verkiezing en de daarop gevolgd zijnde installatie op 23 Januari 1948 als praematuur en onmiskenbaar een overtreding van de Wet gewaarmerkt dient te worden;

dat evenwel onder de Leden der Sociëteit „Phoenix” en meer in het bijzonder onder een aanzienlijke groep opposenten op onoirbare wijze actie is gevoerd tegen een der door voornoemd Bestuur gestelde kandidaten, in zoverre dat men op minderwaardige wijze gepoogd heeft een tegencandidatuur voor een functie in een der hoogst geplaatste colleges in het Delftsch Studenten Corps tot stand te laten komen, waartoe beiderzijds zelfs de laagste en laakbaarste argumentaties niet geschuwd werden.

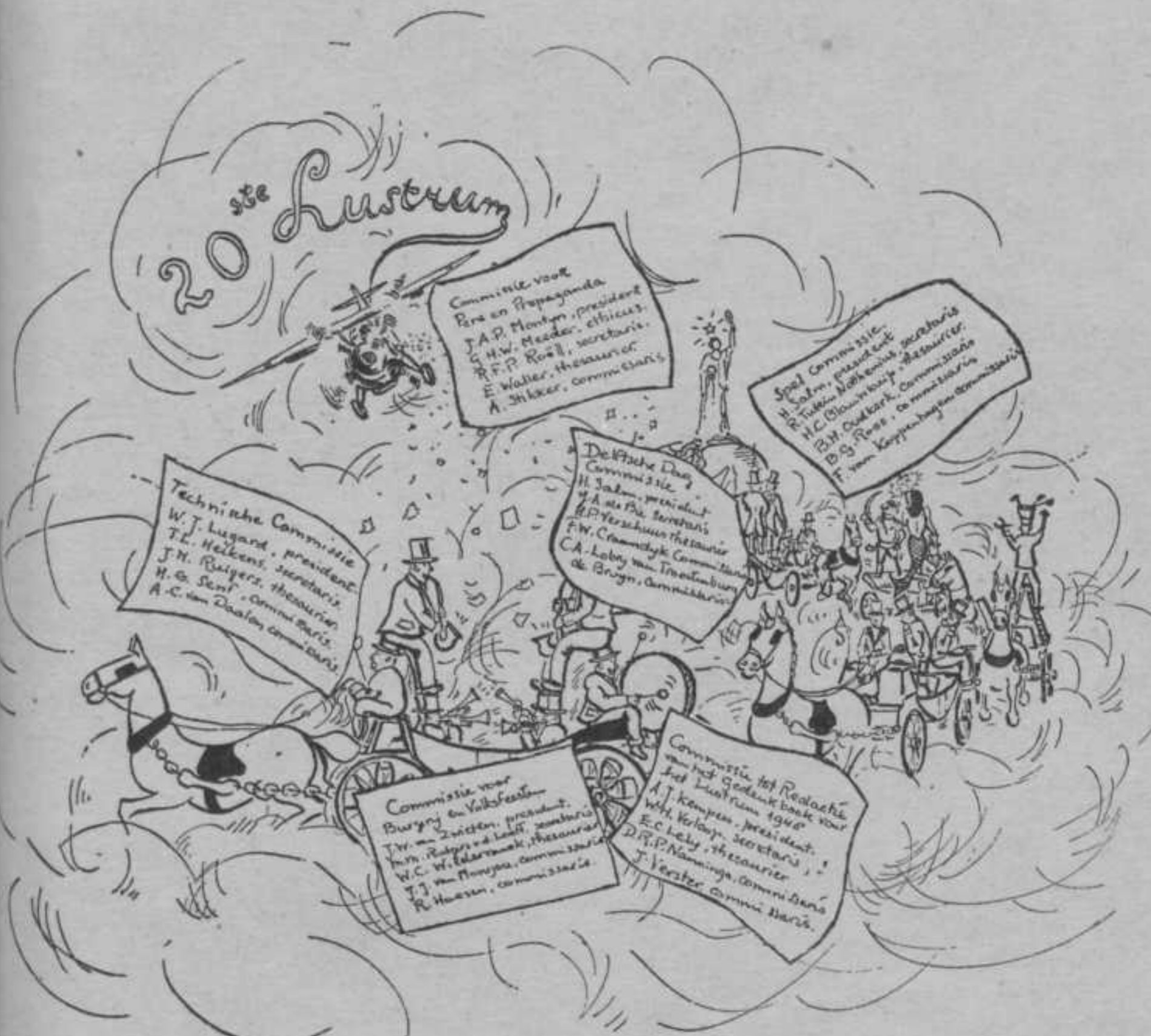
Dat de burgermaatschappij veelal andere eisen stelt dan de studentenmaatschappij, dat hier rake harde en meedogenloze klappen worden uitgedeeld zal velen duidelijk worden wanneer zij met weemoed een jarenlange studie vaarwel zeggen. Hecht men bij studenten niet veel waarde aan een massaoordeel, met een oordeel van een burgermassa moet men wel degelijk rekening houden. Kan men een volksmenigte, die spontaan en impulsief pleegt te reageren, gemakkelijk met schone voorspiegelingen en goede en kwade leuzen beïnvloeden, de studenten menen de laatste jaren zozeer aan hun eigen subjectieve oordeel te moeten blijven hangen dat het overgrote deel van het studentendom traag, inert en passief is. Kunnen de eersten ontvlammen over onbenulligheden, in de laatste kan men met de ernstigste zaken nog geen sprankje vuur toveren.

Het geschiedde laatst in een van onze grote steden waar de grote dagbladen aan hun gevels met lopende lichtreclames het laatste nieuws doorspekt met advertenties aan den volke verkondigen. Meestal loopt iedereen er ongeïnteresseerd langs aangezien men allang weet dat er wel eens een vliegtuig zal verongelukken en dat Vim helderder schuurt. Op een ochtend echter bleven tegen de gewoonte in vele mensen omhoogstarend bij het krantengebouw staan, eerst vol verwondering, daarna vol afschuw. Met grote lichtende letters stond daar zomaar: U-S-T-I-N-K-T. Snel groeide de mensenmassa

oter in aantal en feller werden de vloeken en lrukkingen die naar de hoofden van de kranslingerd werden, naar de schoften die met beapitalisme op zo'n groffe manier een oordeel lurfden te vellen.

diging groeide aan tot een waar oproer. Niet olitie de situatie meester blijven. Als door een en de deuren verbrijzeld en met luide kreten gte zich op alles wat maar vernielbaar was. t lang voor het interieur van het bedrijf tot worden. Langzaam verwijderde de bevredigde urna via deuren en ramen uit het gebouw, op apratend over deze wraakneming. Nog steeds ls cynische uitdaging de gewraakte woorden el. Niet lang beraadde men zich, maar weldra tsten in de richting van de letters. Na veel eindelijk het pogen beloond. Een welgemikte t een slag de juiste plaats. Juichend staarde ar deze meesterworp. Plotseling verstomde . Slechts even waren de lichten uitgegaan, j zich met een siddering in beweging gezet wondering kon men nu als tergende antiu door leen: W-E-E-S-T-G-E-R-U-S-T-I-T-A-L-E-N-S-K-O-E-K-T-N-I-E-T-

ons is salle à manger
Le Bourdon vous attend à dix heures

Onnodig te zeggen dat deze krant tegenwoordig een record-aantal lezers bezit.

B.H.O.

Mijnheer de Waarnemend Hoofdredacteur,

Wat deed het mij genoeg ook U onder de aanwezigen bij de viering van het XIVE lustrum van de Studenten Caroussel Vereniging te Delft te mogen opmerken. Wellicht zal het ook U opgevallen zijn, hoe wij beiden tijdens het diner op de bovenetzaal, juist symmetrisch waren gezeten aan de, geheel in stijl, in hoefijzervorm opgestelde tafel. (As van symmetrie door de president loodrecht op de officiële tafel). Het was misschien door de grote afstand, die ons scheidde, door de uitgebreidheid van deze tafel, dat ik de indruk kreeg dat U, evenals ik, incognito aanwezig was. Nu verwonderde mij dit van een vertegenwoordiger van de pers niet in het minst, en mijn aanvankelijke verbazing over mijn eigen opgelegde incognito ging al spoedig in grote vreugde over toen ik tot de ontdekking kwam, dat het XXe lustrum van het Delftsch Studenten Corps bij een dergelijk elite gezelschap als dat der Caroussel Vereniging dermate vanzelfsprekend is geworden, dat het niet meer ter sprake behoeft te komen.

Ik heb me dan ook buitengewoon goed geamuseerd, Mijnheer de Waarnemend Hoofdredacteur, doch dat ik me niet zo uitbundig heb geuit als een aantal gewone (gemiddelde- om met Baarman te spreken) Carousselleden aan het ondereinde van de tafel, wordt misschien veroorzaakt door een kleinigheid, waarvoor ik gaarne enige plaatsruimte in Uw, naar ik verwacht veel gelezen, blad ter beschikking zou zien gesteld, waarmee ik dit paardengevijs tot U zal beëindigen, om mij te kunnen richten tot

Mijnheer de President van de Studenten Caroussel Vereniging te Delft;

Met steeds groeiende bewondering heb ik geluisterd naar de woorden die de lange rij van gouden en gewone sprekers tijdens het diner ter gelegenheid van het XIVE lustrum van Uw vereniging naar voren heeft gebracht. Eveneens met groeiende bewondering heb ik gehoord hoe U deze sprekers heeft ingeleid en beantwoord, echter ook met verwondering. Tot mijn grote spijt heeft namelijk geen dezer paardenliefhebbers een ogenblik aandacht en een dronk gevoel aan het dierbare dier dat ons daar allen samen bracht: het paard. Ik begrijp heel goed, dat U naast al die officiële woorden niet ook nog een gewoon Caroussellid het woord kende en bescheidenheid belette mij U erom te vragen bovendien verwachtte, dat U in Uw slotwoord het paard zou vergeten.

Mijn verbazing steeg echter tot een lichte verontwaardiging toen U niet onmiddellijk de woorden van de vertegenwoordiger van de vereniging van het Delftsch Studenten Corps, wiens bedoelingen ik niet in twijfel zou willen trekken kennis van de ruitersport toch zeer miniem moet hebben gehad het paard met de mens wilde vergelijken.

Mijnheer de President, dit is bij de beesten af, plaats protesteer ik dan ook heftig tegen deze vergelijking. Ter rehabilitatie van dit edele dier dan ook tot slot hierbij verklaren, dat ik daar lustrum van het Delftsch Studenten Corps trouwen tegemoet zie, daar het paard er zo'n belangrijke rol zal vervullen.

U Mijnheer de Waarnemend Hoofdredacteur dank ik voor Uw welwillendheid, verblijf ik met de meeste hoogachting, namens de Lustrumcommissie

de dienstvan
G. C. WIL

Mijnheer de Waarnemend Hoofdredacteur,

Wat waren we allemaal blij! U was er en de Lustrumcommissie 1948 was ook vertegenwoordigd! En wat was het heerlijk, dat Mijnheer Willeumier begreep — verbazing is de moeder van kennis —, dat men in sommige gevallen niet over het LUSTRUM spreekt! Vooral, Mijnheer de Waarnemend Hoofdredacteur, als de thesaurier er bij is. En U ziet: dat heeft den Heer Willeumier zo blijde gemaakt, dat hij het in de krant zet.

Mijnheer de Waarnemend Hoofdredacteur, dat moest meer gebeuren. In de krant staan zo vaak en zo veel en te veel van die nare dingen, dat dit van het lid van de Lustrumcommissie 1948 een bijzonder aardig idee is geweest. Het Lustrum zal, U zult het met mij eens zijn, met meer gerustheid tegemoet worden gezien, als Mijnheer Willeumier meer van die heugenisbrengende ideeën heeft. Toch, Mijnheer de Waarnemend Hoofdredacteur, moge ik U verzoeken mij toe te staan ook nog enkele zinnen te richten tot het lid van de Lustrumcommissie 1948.

Mijnheer Willeumier,

Dat U den Waarnemend Hoofdredacteur met een pers vergelijkt en paardengevijs tot hem richt, is gewoon gewoone, neen, gemiddeld van U, maar dat U niet gemerkt hebt, dat Het Paard wél aanwezig was, en dus zeer zeker door den President van de Studenten Caroussel Vereniging te Delft niet vergeten kan zijn, dat is betreurenswaardig! Het Paard en Het Lustrum zijn van-zelf-sprekend geworden voor het élite-gezelschap van de Carousselvereniging, Mijnheer het Lid van de Lustrumcommissie 1948!

Uw lichte verontwaardiging — nu kind van de verbazing —, Mijnheer Willeumier, zou ik gaarne weer tot Uw vroegere blijdschap doen veranderen, door op te merken, dat mensen het Paard niet kunnen beledigen.

Maar, Mijnheer het lid van de Lustrumcommissie 1948, U maakt zeker een paardegrapje, als U zegt, dat het Paard zo'n belangrijke rol in het XXe Lustrum van het Delftsch Studenten Corps zal vervullen. Een grapje dat U duur te staan zal komen! (Wie is nu het kind van de rekening? . . . : Baarman!)

Toch, Mijnheer de Thesaurier van de Lustrumcommissie 1948, met U ben ik blij, dat allen naar het Concours Hippique zullen komen, ongedwongen, als eerste „ding“ van het Lustrum met dames, (Baarman laat U niet „schrappen“) om daarna dankbaar te zijn voor wat ons Paard voor Het Lustrum deed.

Mijnheer de Waarnemend Hoofdredacteur, vergeet Uw eveneens de dankbaarheid van Mijnheer Willeumier, want we moeten

Willeumier

De Senaat van het Delftsch Studenten Corps,

kennis genomen hebbende van een, door het vereiste aantal Leden ondertekend en binnen den door de Wet gestelde termijn ingediend verzoek om recht te spreken inzake een vermeende overtreding van art. 19, Hst. IX van de Wet van het Delftsch Studenten Corps — hier verder aan te halen als „de Wet” —;

gedaagd en gehoord hebbende voor zijn vergadering van 26 Januari 1948 het Bestuur van de Delftsche Studenten Sociëteit „Phoenix”, aangeklaagd van bovenvermelde overtreding;

geconstateerd en onderzocht hebbende alle de motieven en argumenten, op grond van dewelke genoemd Bestuur goed gevonden heeft te handelen met betrekking tot de verkiezing voor de functies van President en twee Commissarissen in dit Bestuur;

overwegende,

dat een candidaatstelling gedurende twee weken voor het Bestuur ener Corpsvereniging onwedersprekelijk vooraf dient te gaan aan het moment van verkozen zijn, als bedoeld in art. 1 en vlgg. van Hst. IX van de Wet;

dat bovenbedoelde candidaatstelling door het Bestuur van de Sociëteit „Phoenix”, begonnen zijnde op de 8ste Januari 1948 en geëindigd op de 22ste dier maand, ten duidelijkste in strijd is geweest met art. 19, Hst. IX van de Wet, waar geen verkiezing toegelaten wordt, binnen den tijd van een week voor of na de vacaties der Technische Hoogeschool te Delft;

dat derhalve deze verkiezing en de daarop gevolgd zijnde installatie op 23 Januari 1948 als praematuur en onmiskenbaar een overtreding van de Wet gewaarmerkt dient te worden;

dat evenwel onder de Leden der Sociëteit „Phoenix” en meer in het bijzonder onder een aanzienlijke groep opposenten op onoirbare wijze actie is gevoerd tegen een der door voornoemd Bestuur gestelde kandidaten, in zoverre dat men op minderwaardige wijze gepoogd heeft een tegencandidatuur voor een functie in een der hoogst geplaatste colleges in het Delftsch Studenten Corps tot stand te laten komen, waartoe beiderzijds zelfs de laagste en laakbaarste argumentaties niet geschuwd werden;

dat het Bestuur voornoemd niet geschroomd heeft de bezwaren dezer opposerende groep te verwerpen;

dat tenslotte de Leden van de Sociëteit „Phoenix” genoegzaam op de hoogte mogen worden geacht van de plannen van genoemd Bestuur inzake de betreffende vacatures;

geeft als zijn mening te verstaan en heeft besloten:

dat de verkiezing en daardoor de installatie op 23 Januari j.l. ongeldig is;

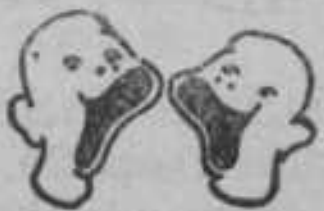
dat het wederom gedurende twee weken bekendmaken der kandidaten in feite onnodig, ja zelfs ongewenst is;

dat het Bestuur der Sociëteit „Phoenix” gerechtigd is eerst thans zijn kandidaten als verkozen te beschouwen en verplicht hen diensvolgens met hun functie te belasten.

Namens den Senaat,

M. H. LUBBERS, President.
President.

H. C. G. LANGEMEYER, Secretaris.
Secretaris.

Allez camarades du Bourdon

Savez votre devoir

Soubenez-vous du seul bon ton

à mercredi soir le dix-huit de février

dans la salle à manger

Le Bourdon vous attend à dix heures

Dat de burgermaatschappij veelal andere eisen stelt dan de studentenmaatschappij, dat hier rake harde en meedogenloze klappen worden uitgedeeld zal velen duidelijk worden wanneer zij met weemoed een jarenlange studie vaarwel zeggen. Hecht men bij studenten niet veel waarde aan een massaoordeel, met een oordeel van een burgermassa moet men wel degelijk rekening houden. Kan men een volksmenigte, die spontaan en impulsief pleegt te reageren, gemakkelijk met schone voorspiegelingen en goede en kwade leuzen beïnvloeden, de studenten menen de laatste jaren zozeer aan hun eigen subjectieve oordeel te moeten blijven hangen dat het overgrote deel van het studentendom traag, inert en passief is. Kunnen de eersten ontvlammen over onbenulligheden, in de laatsten kan men met de ernstigste zaken nog geen sprankje vuur toveren.

Het geschiedde laatst in een van onze grote steden waar de grote dagbladen aan hun gevels met lopende lichtreclames het laatsts nieuws doorspekt met advertenties aan den volke verkondigen. Meestal loopt iedereen er ongeïnteresseerd langs aangezien men allang weet dat er wel eens een vliegtuig zal verongelukken en dat Vim helderder schuurt. Op een ochtend echter bleven tegen de gewoonte in vele mensen omhoogstarend bij het krantengebouw staan, eerst vol verwondering, daarna vol afschuw. Met grote lichtende letters stond daar zomaar: U-S-T-I-N-K-T. Snel groeide de mensenmassa

aan. Steeds groter in aantal en feller werden de vloeken en kwetsende uitdrukkingen die naar de hoofden van de krantenmagnaten geslingerd werden, naar de schoften die met behulp van het kapitalisme op zo'n groffe manier een oordeel over het volk durfden te vellen.

De verontwaardiging groeide aan tot een waar oproer. Niet langer kon de politie de situatie meester blijven. Als door een stormram werden de deuren verbrijzeld en met luide kreten stortte de menigte zich op alles wat maar vernielbaar was. Het duurde niet lang voor het interieur van het bedrijf tot een ruïne was geworden. Langzaam verwijderde de bevredigde menigte zich daarna via deuren en ramen uit het gebouw, op straat voldaan napratend over deze wraakneming. Nog steeds echter stonden als cynische uitdaging de gewraakte woorden hoog aan de gevel. Niet lang beraadde men zich, maar weldra vlogen vele straatstenen in de richting van de letters. Na veel inspanning werd eindelijk het pogen beloond. Een welgemikte steen bereikte met een slag de juiste plaats. Juichend staarde men omhoog naar deze meesterworp. Plotseling verstomde echter het geraas. Slechts even waren de lichten uitgegaan, daarna hadden zij zich met een siddering in beweging gezet en tot ieders verwondering kon men nu als tergende anticlimax aan één stuk door leen: W-E-E-S-T-G-E-R-U-S-T-I-N-K-T - V-A-N - T-A-L-E-N-S - K-O-E-K-T - N-I-E-T-A-A-N.

Onnodig te zeggen dat deze krant tegenwoordig een record-aantal lezers bezit.

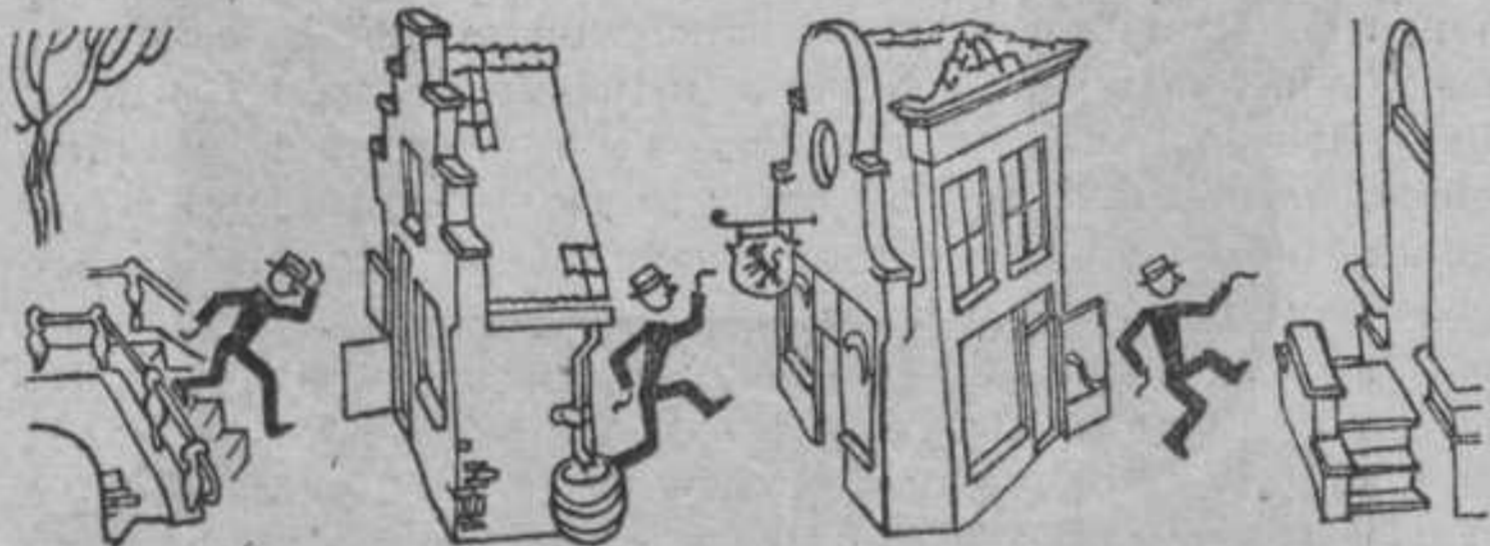
B.H.O.

In Amsterdam staat de tijd stil, net zo lang, totdat het laat geworden is. Daarvóór is er geen tijd, er zijn slechts grachten, herenhuizen, bruggen, stegen en pakhuizen. En ik. Ik doorkruis de binnenstad, zonder te merken dat ik loop. Het is alsof ik een openluchtspel gadesla: Men draagt een brug het toneel op, de brug gaat open en weer dicht, de décors worden verwisseld nu en inplaats van de brug staan er de gevels van oude handelskantoren. Dan overrompelt de Tijd ons — Amsterdam en wij, wij voelen ons bondgenoten — overrompelt ons met zijn duisternis en de kort daarop volgende klokslag van elf uur. Slechts het Centraal Station is een verrader en bondgenoot van den Tijd, ik voel het.

Is het een wonder dat ik er mij tegen verzet verraden te worden? Instinctief ben ik me bewust dat, wil ik deze dag en de herinnering eraan niet verspelen, het zaak is uit de klauwen van de laatste trein te blijven. Daarmee is de Tijd verslagen en ik laat zijn bondgenoot, het station, kreunend en puffend op het slagveld achter. Juichend haalt de stad mij weer in en verleent mij verdere gastvrijheid voor de nacht. Met een goedkoop hotelletje want zo dankbaar is zij haar strijdmakker nu weer niet, of het moet een goedkoop hotelletje zijn. En een hotelletje, natuurlijk geen vriend of kennis, dan had ik net zo goed de laatste trein kunnen nemen.

Wat anders de hal is, is hier de gelagkamer. De blauwe tabakswalm maakt slaperig en ik maak het kort. Wat heen en weer gepraat over de onkosten, een glas bier en dan naar boven. Het is allemaal zo logisch mogelijk: een trap een gang, een deur met een sleutelgat en een knop, een kamer met vier muren en een raam aan de straatzijde. De lakens ruiken nogal opdringerig, zo dat je ogen gaan knippen. Maar honger maakt rauwe bonen zoet en slaap heb ik. Tot mijn verrassing mankeert er niets aan het electrisch licht, zodoende ben ik vijf minuten daarna klaar om in te slapen. Nog even wijd ik een liefdevolle gedachte aan mijn groten bondgenoot. „Amsterdam, slaap ze”, denk ik grinnkend. Maar dat is mis. Want Amsterdam slaapt helemaal niet, Amsterdam komt thuis. Be-

nedem mij slaat een deur en meteen hoor ik een zware vrouwenstem:

„Kijk nou es!”

„Watte?” Dit zou natuurlijk een antwoord kunnen zijn, ware het niet dat de mannenstem van boven komt instee vanuit dezelfde richting.

(Vrouwenstem van beneden:) „Dit schilderij heb ik voor een paar gulden van Arie gekocht!”

(Vrouwenstem van boven:) „Ik zei dat ik niet kon slapen, Nico!”

(Mannenstem van beneden, eerst gevloek:) „Hoe haal je 't in je hoofd om zo'n rotting te kopen? Hoe komt Arie d'r an? Breng 't als de weerlicht terug!”

(Mannenstem van boven, eerst gebrom:) „Nou, en??”
Bang! Links slaat eveneens een deur.

(Vrouwenstem van beneden:) „k Denk er niet aan. 'k Wil ook wel es wat gezelligheid op m'n kamer, maar daar denk jij natuurlijk nooit aan. Trouwens, 'k heb 't van m'n eigen geld gekocht.”

(Vrouwenstem van boven:) „k Geloof dat er iemand in de kamer beneden ons is.”

(Mannenstem van links:) „Allemachtig wat ben jij vandaag opgemaakt!”

(Mannenstem van beneden:) „Arie heeft 't natuurlijk gestolen, de oplichter!”

(Mannenstem van boven:) „Zeker een of andere vent, die dacht dat ie een goed hotel bij den kop had, de sufferd!”

(Vrouwenstem van links:) „Kom, kom, maak geen drukte.”

(Vrouwenstem van beneden:) „Kan wel dat 't gestolen is. Maar Arie heeft 't niet gedaan, die ken ik veel te goed.”

(Vrouwenstem van boven:) „Ik heb 't koud.”

(Mannenstem van links:) „Ja, ik maak wel drukte. Ik moet geen vrouw die zichzelf optuigt als de feestwagen van een Carnavalsoptocht!”

(Mannenstem van beneden:) „Arie heeft 't wel gedaan, dat zeg ik je. En ik wil geen gestolen goed in huis, al is 't dan ook m'n eigen huis niet. Als je 't niet terugbrengt, gooi ik het 't raam uit.”

(Vrouwenstem van links:) „Maar je kijkt je ogen uit naar wildvreemde vrouwen die zich tienmaal zo erg opmaken als ik. Probeer 't maar eens te ontkennen!”

(Vrouwenstem van beneden:) „Arie heeft 't niet gedaan! En ik geloof wel dat ik weet wie het dan wel gedaan heeft ook, maar dat gaat me niets aan, daar heb ik niks mee te maken.”

(Vrouwenstem van boven:) „Hahaha!”

(Mannenstem van links:) „Dat is wat anders. Wees blij dat ik andere vrouwen niet met jou over een kam scheer. Zoals je er nu uitziet wil ik niet met je op straat, afgelopen!”

(Mannenstem van boven:) „Waar lig je nou ineens om te lachen?”

(Mannenstem van beneden:) „Zo zo... Enne... Wie heeft dat rampzalige schilderij dan wel gestolen, als ik vragen mag?”

(Vrouwenstem van boven:) „Die vent beneden ons...”

Ik schrik een ogenblik daar het mij voorkomt dat ik van schilderijendiefstal verdacht wordt; maar zodra ik de situatie doorzie, ben ik wat geruster.

(Vrouwenstem van links:) „Dan laat je 't. Ik ben oud genoeg om alleen op straat te mogen lopen.”

(Vrouwenstem van beneden:) „Tinus heeft het gedaan, daar ben ik zeker van.”

(Mannenstem van boven:) „Wat is er nou met dien vent beneden ons...”

(Mannenstem van links:) „O ja?”

(Mannenstem van beneden:) „O ja?”

(Vrouwenstem van links:) „Jazeker, reken maar.”

(Vrouwenstem van boven:) „Hij had beter de laatste trein kunnen nemen.”

(Vrouwenstem van beneden:) „Nou en of, net wat voor Tinus. Maar wat zal ik nu met dat schilderij doen.”

(Mannenstem van links:) „Een schilderij moet hangen.”

(Mannenstem van beneden:) „'t Raam uit met dat ding.”

(Mannenstem van boven:) „Hè wat leuk.”

(Vrouwenstem van links:) „God, wat leuk.”

(Mannenstem van rechts, na gebons op de muur:) „Kan 't niet wat zachter?”

(Vrouwenstem van beneden:) „We moesten maar gaan slapen.”

't Zou amusant geweest zijn, als ik geen slaap had. Nu is het een bezoeking. Plotseling hoor ik nog een ander geluid: Tik,

tik, tik... Rechts van me staat een oude wekker, die bijna afgelopen moet zijn, want ik heb 'm niet opgewonden. Ik kijk naar de radiumwijzers en -cijfers; de Tijd grijnst mij aan. Hij is me in het vijandelijke kamp gevolgd en schijnt de nacht te willen vergallen, maar op mijn zuchten krijgt hij medelijden en gaat heen. De wekker houdt op met tikken. Van boven, links en beneden klinken nog enige stemmen: „Welterusten”. Ik draai me behaaglijk om, maar niet na werktuiglijk gemompeld te hebben: „Welterusten.”

A.G.

UIT 'T ROODE KAMERDE

De Stem- en Schouwburgcommissie vestigt de aandacht op de mogelijkheid tegen gereduceerde prijs toegang te verkrijgen voor een uitvoering, onder auspiciën van „Kunst aan het Volk” van de

MATTHEUS PASSION

in de Nieuwe Kerk te Delft op 24 en 25 Maart a.s., des avonds onder leiding van Eduard Flipse, benevens een voorafgaande lezing met muzikale illustraties op 19 Maart a.s. om 8 uur in de Stads Doelen over de Mattheus Passion door den Heer E. Flipse.

Intekenen is mogelijk op een lijst op het bord in de Sociëteit „Phoenix” tot en met 1 Maart a.s.

Nadere gegevens over prijs en medewerkenden zijn bij de intekenlijst te vinden.

Namens de Stem- en Schouwburgcommissie,
W. VAN LUTTERVELT, Commissaris.

De verontrustende onbekendheid van het eerste jaar bij het corplid heeft de Redactie ertoe genoopt hier enkele treffende gedeelten uit de eerste-jaarscopie te laten volgen.

Zij heeft deze bloemlezing vergezeld doen gaan van een deskundige beschouwing over de ontwikkeling en uiteindelijke vorming van het wezen der eerstejaars, in de hoop hiermee hun interne moeilijkheden in een duidelijk, helder en klaar daglicht te stellen.

Het zich vormende wezen van een mens is als een kuiken in het ei. In het ei bevindt zich het kiemende, het wezen-inwording, in de dooier iets, namelijk het toekomstige kuiken. Het is merkwaardig van dit iets te kunnen zeggen: „Het is er en het is er niet.” Om de dooier bevindt zich tenslotte de door de ouders meegegeven wereld, het eiwit.

Is het kuiken na het nuttigen van de inhoud van het ei aan de schaal gekomen, dan is het critieke ogenblik aangebroken. Want afgezien van de samenstelling en dikte van het eivlies zal nu blijken of het een kalkei is of niet.

Interessant is het dan te constateren dat het eerste jaar grotendeels uit kalkeieren bestond. Wat dit voor invloed had is gemakkelijk in te zien wanneer men weet dat de schaal het essentiële in de ontwikkeling is. De wijze waarop zij barst of gebroken wordt is beslissend voor het wezen van het kuiken. Het ligt niet op onze weg te verklaren waarom de huidige eerstejaars kalkeieren waren. Het te constateren is voldoende. Maar wel willen wij de gevolgen verduidelijken van het te vroeg breken der schaal dezer kalkkuikens.

Eén papoea slechts ontsnapt van een maal waarbij stamgenoten door naburige stammen worden opgegeten. Hij vlucht de rimboe in met enige varkens, die taboe voor zijn stam zijn en dus niet eetbaar zijn. Tot nog toe had hij vlees genoeg van zijn buren en dus geen verleiding. Hij krijgt nu honger en komt in de verleiding de varkens te eten. Strijd tussen toenemende honger en vrees voor de taboe, een zielsconflict dus, wat denken met zich mee brengt. Hij slacht nu met de varkens zijn schuldloze ik, dat voordien zo onbekommerd at en voor nakomelingen zorgde.

Beschrijft nu z'n gedachten tijdens die zielscrisis. Leeft nu als geciviliseerd mens, schrijft biografieën, eet varkenscarbonades, denkt en is voor geboortebeperving.

Hier volgt een greep uit het hoogtepunt van z'n biografie:

De moord — en de moorden.

Hij is niet meer . . . .

Het is tragisch, maar waar, want het geschiedde met voorbedachte rade.

Dat sterven bedoel ik, ofschoon het van zijn kant niet voorbedacht was.

Hij had nooit zo heel erg gedacht, och waarom zou hij ook?

Hij at immers, en zorgde voor nakomelingen?

Zij ook!

Zij zijn niet meer . . . .

Zowel hij, zij, als de kinderen.

Het is alweer tragisch, enzovoort.

Doch waarom zo sentimenteel? Ik hef mij op uit deze stemming. Ik doe net als ieder ander, en denk mij op te heffen door koud en zakelijk mijn gevoel uit te schakelen.

Nadat ik mij dus opgeheven heb, overwin ik mijn schroom en stort mezelf met moed op de karbonade van hen die niet meer zijn, in dit geval de varkens.

Ook mijn medemensen hebben karbonades, die eet ik echter anders. . . . .

C. H. JAPIKSE.

DE MESTVAAL

DE REN VAN EEN VEULEN.

Maandenlang staat het trappelend van ongeduld op stal, zich voorbereidend op de lange tocht tegen het eind van het jaar over een vaak moeilijk te vinden pad.

Is de grote dag eindelijk aangebroken, en wordt het dier naar het terrein geleid waarin zijn tocht zich afspeelt, dan wordt het wild als een stier bij het zien van de rode omrastering.

Het vliegt hier dan ook overheen, om verder te galopperen over uitgestrekte vlakten, terwijl aan z'n ogen de schilderingen voorbijgaan van gebeurtenissen, die zich gedeeltelijk hebben afgespeeld in een tijd, dat het er zelf nog niet was.

Met sprongen gaat het over enorme hindernissen die soms opgeworpen zijn, en gewoonlijk bestaan uit een opeenstapeling van de namen dergenen, die hem vóór zijn geweest. Zij trachten hem in z'n ren te stuiten, wat echter niet opgaat. Dit doordat het beziel is z'n doel te bereiken, om z'n dorst te lessen met alle mogelijke soorten van dranken, verzameld in een mengvat. Dit vat staat ergens ver weg, in een moeilijk te vinden oase.

Eindelijk is het daar, hinnekend van voldoening, aangekomen. Het graast wat, snuift in de lucht en krijgt de geur der verkwikkende dranken in z'n neusgaten. Na gezien te hebben uit welke richting deze komen, werpt het er zich met een laatste sprong op en zuigt met welbehagen het koele vocht naar binnen.

Hoe verbaast staat het echter, als het bemerkt, dat er af en toe een smaak aan zit, die het onbekend voorkomt en nog nooit eerder geproefd heeft. Het weet niet goed waarom het er in zit en vraagt zich af, wie het wel lekker zal vinden.

Onderzoekend kijkt het rond, in de hoop een antwoord hierop te krijgen. Eerst lukt het niet. Totdat opeens z'n oog een bord treft, waarop staat: „Alleen voor ouwe paarden.” — Dan gaan het de schellen van de ogen en begrijpt.

Zuchtend keert het zich weer naar het vat en slurpt verder, met de gedachte de inhoud maar zo lekker mogelijk te vinden, en de verwachting, het smaakje wat er aan zit op den duur ook op prijs te kunnen stellen.

F. G. INSINGER.

WAAR GAAN WE HEEN?

Eens op een avond liep ik op straat. De zon ging schuil achter een grote donkere wolk en de mens schuifelt voort. Plotsklaps voelde ik een vieze hand op mijn schouder. Even kijk ik op. . . . — „Bezet, juffrouw”, mompelt mijn vriend en traag wiegt de dure bontjas verder. Zo verstrijkt de avond.

Langzaam dringt zich de muziek door de zwoele zaal. Rusteloos gingen zijn handen door de zakken van zijn jasje. Dromerig turen we in onze lege glazen; we wachten, drinken en wachten, eindelijk weer muziek; nieuwe mensen en warmte, de zomer die tracht te behouden en blijven. Zachtjes begon de regen te tikken tegen de ruiten, dezelfde kille waterdruppeltjes, die het doen lijken of de fietslantaarns feller stralen schieten. De juffrouw nam tenslotte het initiatief: „Zoudt U misschien willen afrekenen? Plus 10 %, mijnheer.”

„O, als het u om een pourboire te doen is". De pooier met walgelijk gele das begon naarstig zijn nagels met een zakmesje uit te pulken en sprak: „Zijt gij de bruid? Daarop moet gedronken worden!"

Pauze...

De man, beangst om te staan in de heldere snijdende koude, maanovergoten vriesnacht, trok zijn broek op en zijn jas aan... er moest een eind aan komen.

Elke weg scheen afgesloten . . . en in de verte belagers. Hij stapte in een gereedstaande Rolls-Royce en schoof weg.

VAN ONDER DE KRONEN

Het Bestuur van de Delftsche Studenten Sociëteit „Phoenix" heeft zich bij de jongste Bestuurswisseling als volgt samengesteld:

B. J. Tideman, President.
J. van Haastert, Secretaris.
K. van Exter, Thesaurier.
P. Croockewit, Bibliothecaris.
D. Scholte, Commissaris van het Consumabel.
F. M. van Gogh, Commissaris van den Inventaris.
P. J. Soer, Archivaris, Vice-Secretaris.

Namens het Bestuur,
P. J. SOER, Vice-Secretaris.

Hebt U Uw P. al?

VEREENIGINGEN

D.S.S.G. & A.V. „ODIN".

Het Bestuur maakt bekend dat geïnstalleerd zijn tot leden van de Odinlustrumcommissie 1948 de heren:

R. F. P. Röell, President.
W. v. Doornink, Secretaris.
G. J. v. d. Grinten, Commissaris O.
J. Lisser, Commissaris D.
N. C. Maris, Commissaris I.
W. F. v. Spengler, Commissaris N.

Namens het Bestuur,
C. K. OTTO, Secretaris.

STUDENTEN 35% KORTING

De Nieuwe Rotterdamse Courant geeft aan Studenten van Universiteiten en Hogescholen 35% korting op de abonnementsprijs. Studentenabonnement f 14.— per jaar, vakantie inbegrepen (Normale prijs f 22.—).

Vraagt inlichtingen en proefnummers aan: Nieuwe Rotterdamse Courant Agentschap voor Delft: P. J. Rahms, Nieuwstraat 3. Tel. 1955. Hoofdkantoor te Rotterdam: Witte de Withstraat 73. Tel. 27440

OUDE JENEVER

Drink als regel matig, maar dan ook regelmatig

DE KUYPER

HEINEKEN'S BIER

Het meest Getapt

Hoofdagentschap: J. T. POST
VROUWJUTTELAND 4 DELFT — TELEFOON 92

Voor Fotograaf... »

Reijken

TELEFOON 1765
KOORNMARKT 72

Een aloude en
goede MOS
's avonds even nog
een BIERTJE bij

JanGaros

Stoombleekertj
Chemische Wasschertj

„OZON"

Telefoon 778462
VOORBURG

Voor de Heerenwasch.

J. J. PETIT

Hippolytusbuurt 31, Tel. 591

Heren Modes
Heren Hoeden
Heren Kleding

CORPS LEVERANCIER
Verhuurinricht.-Gelegenheidskleding

'n Vorstelijk glas bier!

Oranjeboom

„ACADEMIA"

BOEKHANDEL EN
ANTIQUARIAAT

VOOR TECHNIEK — WETENSCHAP — KUNST
OUDE DELFT 101-103 DELFT TEL. 1776

HET ADRES
VOOR AL UW STUDIEBOEKEN

REPETITOREN

G. S. Veltrop, Wiskunde, Natuurkunde, Mechanica,
Paulus Buysstraat 40, Tel. 550302, Den Haag:

Dr Ir U. Ph. Lely, Analyse (Diff. en Int. rek.) Anal. Meetk.,
v. Blankenburgstr. 17, Den Haag. Tel. 335740.

Papiertoewijzing B. P. P. 2213, verschijnt 1 x per week behalve in de vacaties. Dit nummer bestaat uit 6 pag.

Drukkerij Waltman (A. J. Mulder) - Delft